

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/93/2020
Identifikačné číslo spisu: 6117219822
Dátum vydania rozhodnutia: 28.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6117219822.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: DANAE VISION s.r.o., so sídlom Dolné Rudiny 29/3925, 010 01 Žilina, IČO: 50 656 015, zastúpeného advokátskou kanceláriou Lexpert s.r.o., so sídlom Horná 15, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45 976 856, v mene ktorej koná JUDr. Roman Dula, ako advokát a konateľ, proti žalovanému: Finerg International, s.r.o., so sídlom 059 60 Stará Lesná č. 157, IČO: 36 511 391, zastúpenému JUDr. Antonom Hajdukom, advokátom, so sídlom Štúrova 101/5, 093 01 Vranov nad Topľou, v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Košice I, pod sp. zn. 30Cb/101/2017, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 1. augusta 2019, č. k. 4Cob/65/2019-317, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie uznesením zo dňa 4. augusta 2017, č. k. 30Cb/101/2017-29, v spojení s opravným uznesením zo dňa 11. septembra 2017, č. k. 30Cb/101/2017-94, rozhodol tak, že:

I. Žalovaný je v súvislosti s bytom č. 1, druhé poschodie, v budove rozostavaného hotela Lesná súpisné číslo XXX na parcele KN-C č. XXXX/X, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre okres S., obec W. J., katastrálne územie W. J., ktorý byt je možné využívať ako dvojspáľňový apartmán č. XXX alebo jednospáľňový apartmán č. XXX a izbu č. XXX povinný poskytovať žalobkyni služby v rozsahu obsiahnutom v Zmluve o výkone správy zo dňa 31. januára 2017 a v rozsahu zaužívanej praxe, a to aj služby recepcie, v rámci čoho je povinný najmä:

- vydávať vstupné karty na otváranie dverí do apartmánov a izieb,
- zabezpečiť vyplňanie registračných kariet (t. j. kariet s osobnými údajmi hostí, na účely zápisu do Knihy ubytovaných a v prípade osôb, ktoré nie sú občanmi Slovenskej republiky aj na účely hlásenia ich

pobytu) hosťami žalobkyne, čo zahŕňa najmä predloženie registračnej karty na vypísanie hosťom žalobkyne a dohliadnuť na jej čitateľné vyplnenie zo strany hostí žalobkyne a archivovať tieto registračné karty po dobu 6 mesiacov,

- kontrolovať identitu hostí porovnaním s ich dokladmi totožnosti, porovnať doklady totožnosti s vyplnenými registračnými kartami hostí a odoslať registračné karty do 24 hodín naskenované žalobkyni na e-mail: a@b.c a a@b.c ,

- uvádzať hostí a poskytovať informácie hosťom o hoteli, hotelových službách, okolí hotela a regiónu,

- vybavovať telefonickú a e-mailovú komunikáciu s hosťami v zmysle rozsahu a predmetu plnenia Zmluvy o výkone správy zo dňa 31. januára 2017,

- vybavovať požiadavky hostí zmysle rozsahu a predmetu plnenia Zmluvy o výkone správy zo dňa 31. januára 2017,

- aktualizovať, kontrolovať a potvrdzovať rezervácie hostí,

- vykonávať administratívu spojenú s chodom recepcie,

- informovať žalobkyňu o dodatočných požiadavkách hosťa v byte žalobkyne, ktoré nie sú súčasťou Zmluvy o výkone správy zo dňa 31. januára 2017.

II. Žalovaný je povinný odovzdať žalobkyni 2 časovo neobmedzené vstupné karty, ktorými bude možno otvoriť, tak dvere č. XXX ako dvere č. XXX do bytu č. 1, druhé poschodie v budove rozostavaného hotela J. súpisné číslo XXX na parcele KN-C č. XXXX/X, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre okres S., obec Stará J., katastrálne územie W. J. a pre prípad, že nie je technicky možné vystaviť časovo neobmedzené vstupné karty, tak je žalovaný povinný odovzdať žalobkyni 2 vstupné karty vystavené na najdlhší možný čas, ktorými bude možno otvoriť, tak dvere č. XXX ako dvere č. XXX do bytu č. 1, druhé poschodie v budove rozostavaného hotela J. súpisné číslo XXX na parcele KN-C č. XXXX/X, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre okres S., obec W. J., katastrálne územie W. J., a to do 3 dní od doručenia mu tohto uznesenia.

III. Žalovaný je povinný zdržať sa vo vzťahu k hosťom žalobkyne vyžadovania predkladania splnomocnení na ubytovanie sa v byte žalobkyne č. 1, druhé poschodie v budove rozostavaného hotela J. súpisné číslo XXX na parcele KN-C č. XXXX/X, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre okres S., obec W. J., katastrálne územie W. J., ktorý byt je možné využívať ako dvojspáľňový apartmán č. XXX alebo jednospáľňový apartmán č. XXX a izbu č. XXX, pokiaľ rezervácia takéhoto ubytovania bola žalovanému oznámená z e-mailových adries a@b.c alebo a@b.c alebo z telefónneho čísla XXXX XXX XXX.

IV. Žalovaný je povinný bez zbytočného odkladu potvrdzovať žalobkyni prijatie oznámení o pobytoch v byte žalobkyne č. 1, druhé poschodie v budove rozostavaného hotela J. súpisné číslo XXX na parcele KN-C č. XXXX/X, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre okres S., obec W. J., katastrálne územie W. J., ktorý byt je možné využívať ako dvojspáľňový apartmán č. XXX alebo jednospáľňový apartmán č. XXX a izbu č. XXX, ktoré oznámenia o pobytoch žalobkyňa pošle e-mailom na a@b.c, prípadne formou W. na XXXX XXX XXX.

V. Žalovaný je povinný umožniť žalobkyni komunikáciu s recepciou žalovaného počas kompletných prevádzkových hodín recepcie žalovaného, a to na e-mailovej adrese a@b.c a telefónnom čísle XXXX XXX XXX a pre prípad, že recepcia žalovaného nebude dostupná na e-mailovej adrese a@b.c a telefónnom čísle XXXX XXX XXX, tak je žalovaný povinný umožniť žalobkyni komunikáciu s recepciou žalovaného prostredníctvom e-mailovej adresy a telefónne čísla písomne vopred oznámené žalobkyni, prostredníctvom ktorých bude možné kontaktovať recepciu žalovaného počas kompletných prevádzkových hodín recepcie žalovaného.

VI. V prevyšujúcej časti návrh zamieťa.

VII. V konaní vo veci samej o uloženie povinností žalovanému sú stranami sporu žalobca a žalovaný.

VIII. Žalobca má nárok na náhradu 83 % trov konania proti žalovanému.

2. Nariadenia neodkladného opatrenia sa žalobca domáhal z dôvodu, že je výlučným vlastníkom bytu č. 1, na druhom poschodí v budove Z. J., obec W. J., okres S.. W. budovy, kde sa byt nachádza je žalovaný podľa Zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a bytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“). V budove sú umiestnené apartmány, ktoré sú na liste vlastníctva zapísané ako byty a sú využívané na účely poskytovania ubytovania a rekreácie. Podľa čl. IV. Zmluvy o výkone správy žalovaný ako správca predmetnej budovy hotela sa zaviazal poskytovať služby recepcie pre jednotlivé

byty v tomto hoteli a jednotliví vlastníci bytov sú povinní prispievať na služby poskytovania recepcie. Podľa tvrdenia žalobcu žalovaný svojvoľne neposkytuje služby recepcie pre jeho byty nachádzajúce sa v budove hotela v porovnaní so službami, ktoré recepcia vykonáva pre ostatné izby vo vlastníctve žalovaného, a to preberanie rezervácií, priamu písomnú komunikáciu s hosťami, komplexnú evidenciu hostí, pri ktorej registračné karty vyplňajú v počítači za svojich hostí pracovníci recepcie, tvorba faktúr, inkasovanie platieb. Žalobca konanie žalovaného označil ako nekalosúťažné, pri ktorom sa žalovaný snaží o sťaženie jeho podnikateľskej činnosti pri poskytovaní služieb krátkodobého ubytovania v budove hotela. Žalovaný prevádzkuje v budove hotel a vzhľadom na jeho niekoľko násobne vyššiu ubytovaciu kapacitu zneužíva svoju funkciu správcu na účely poškodzovania podnikania žalobcu.

3. Z listinných dôkazov predložených žalobcom vyplývajú skutočnosti uvádzané v návrhu, preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že je možné návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia čiastočne vyhovieť. Skutkový stav mal súd prvej inštancie za preukázaný najmä s prihliadnutím na listiny pozostávajúce z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX, v katastrálnom území W. J., Zmluvy o kúpe nehnuteľnosti žalobcom, Zmluvy o výkone správy zo dňa 31. januára 2017 (ďalej len „zmluva o výkone správy“) a z vzájomných e-mailových správ medzi žalobcom a žalovaným v období od 4. septembra 2015 do 3. júla 2017. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný svojím konaním bráni vo výkone práv žalobcu, čím dochádza k výraznému obmedzeniu a oslabeniu jeho práva, a to neplnením povinností vyplývajúcich zo zmluvy o výkone správy, konkrétne čl. IV. bod 1 písm. m) - poskytovanie služieb recepcie. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že v rámci poskytovania služieb recepcie je žalovaný povinný plniť najmä povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy. Ak by súd nenariadil navrhované neodkladné opatrenie, bolo by ohrozené užívanie bytu žalobcu pre potreby služieb krátkodobého ubytovania dvojspáľňovým apartmánom č. XXX, ktorý sa môže rozdeliť na dve ubytovacie jednotky. Podľa súdu prvej inštancie bol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podaný dôvodne, pretože inak nie je možné bezodkladne upraviť pomery strán. Na základe uvedeného súd prvej inštancie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia čiastočne vyhovel. V prevyšujúcej časti vo výroku č. VI súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol z dôvodu, že sa jedná o neprímeraný zásah do práv žalovaného, napr. právo na podnikanie podľa čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky, pretože tento je tiež vlastníkom bytov - apartmánov v predmetnej budove, keď poskytuje taktiež krátkodobé ubytovanie. V poučení súd prvej inštancie okrem iných poukázal na možnosť žalobcu podať žalobu vo veci samej s právnymi následkami podľa ust. § 337 ods. 3 C. s. p. v spojení s ust. § 355 C. s. p.

4. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozhodol uznesením zo dňa 29. januára 2018, č. k. 4Cob/9/2018-178, ktorým vo výroku I. zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV., V. a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Výrokom II. zrušil výrok VII. uznesenia súdu prvej inštancie a výrokom III. zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku VIII. o náhrade trov konania tak, že navrhovateľka je povinná nahradiť odporcovi trovy celého konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia.

5. V rámci odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že žalobca podal predmetný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania. Odvolací súd prisvedčil žalobcovi vo vyjadrení k odvolaniu, že ak súd nariadí neodkladné opatrenie pred začatím konania, nemusí vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej, a to najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami sporu v zmysle ust. § 336 ods. 1 C. s. p. Odvolací súd však zdôraznil, že pokiaľ sa jedná o neodkladné opatrenie vo veciach práva duševného vlastníctva a ide o neodkladné opatrenie nariadené pred konaním vo veci samej súd podľa ust. § 341 C. s. p. musí určiť lehotu na podanie žaloby.

6. Podľa odvolacieho súdu, napriek návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia „v rámci ochrany pred nekalou súťažou“, žalobca a žalovaný nie sú súťažiteľmi v rámci hospodárskej súťaže. Žalovaný ako správca domu podľa § 8b zákona č. 182/1993 Z. z. má vo vzťahu k žalobcovi povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy, nakoľko tento prenajíma svoje apartmánové byty v predmetnom dome. V konaní nebolo podľa odvolacieho súdu sporné, že žalobca a žalovaný sú

podnikateľmi, avšak v konaní nebolo preukázané ani tvrdené, že medzi nimi okrem predmetnej zmluvy o výkone správy je aj iná zmluva, napr. o spoločnom prevádzkovaní apartmánových bytov v predmetnom dome, z ktorej by im vyplývali vzájomné práva a povinnosti, zákonné povinnosti z ochrany pred nekalou súťažou a z toho plynúce povinnosti pre žalovaného zdržať sa nekalosúťažného konania, napr. žalobcom tvrdené preberanie jeho klientov žalovaným. Nakoľko sa žalobca nedomáhal žiadneho nároku z iného zmluvného vzťahu so žalovaným, odvolací súd preto považoval nariadenie neodkladného opatrenia za návrh, ktorý nie je návrhom z nekalej súťaže, ale má základ v zmluve o výkone správy.

7. Odvolací súd nepovažoval za správne rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV., V., ktorými v celom rozsahu vyhovel návrhu žalobcu. Svoj záver odôvodnil tým, že sa žalobca podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáhal uloženia viacerých povinností žalovanému bez časového obmedzenia, pričom súd prvej inštancie neuložil žalobcovi povinnosť podať žalobu. Takúto reguláciu faktických stavov súdom prvej inštancie odvolací nepovažoval za možnú. Odvolací súd preto uzavrel, že predmetným neodkladným opatrením nemožno dosiahnuť trvalú úpravu práv a povinností medzi stranami bez bližšieho dokazovania, a to uložením tak rozsiahlej povinnosti žalovanému, vyplývajúcej zo zmluvy o výkone správy. Z uvedeného dôvodu odvolací súd podľa ust. § 388 C. s. p. výrokom I. zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II., III., IV. a V. tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

8. Odvolací súd výrok súdu prvej inštancie č. VII. v znení: „V konaní vo veci samej o uloženie povinnosti žalovanému sú stranami sporu žalobca a žalovaný.“, zrušil pretože tento výrok bol nad rozsah petítu návrhu. Rovnako odvolací súd uviedol, že takýto petít návrhu nevyplýva zo žiadnych ustanovení C. s. p., v zmysle ktorých súd prvej inštancie rozhodujúci o neodkladnom opatrení určí v rozhodnutí to, kto je stranou v spore vo veci samej.

9. Potom ako odvolací súd rozhodol o odvolaní žalovaného, súd prvej inštancie vytlačil a založil do súdneho spisu aj včas podané odvolanie žalobcu (č. l. 211, 268 spisu) proti uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 4. augusta 2017, č. k. 30Cb/101/2017-29, v spojení s opravným uznesením zo dňa 11. septembra 2017, č. k. 30Cb/101/2017- 94. Odvolací súd z uvedeného dôvodu rozhodol o odvolaní žalobcu napadnutým uznesením zo dňa 1. augusta 2019, č. k. 4Cob/65/2019- 317, ktorým uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku VI. o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti potvrdil.

10. Výrokom VI. súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu v prevyšujúcej časti, ktorým sa tento domáhal, aby bola žalovanému uložená povinnosť zdržať sa vo vzťahu k hosťom žalobcu konania, ktoré presahuje povinnosti uvedené vo výroku I. uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 4. augusta 2017, č. k. 30Cb/101/2017-29, v spojení s opravným uznesením zo dňa 11. septembra 2017, č. k. 30Cb/101/2017-94, a tiež zdržať sa preberania hostí žalobcu, t. j. poskytovať službu ubytovania hosťom, ktorí sa dostavili na recepciu v budove rozostavaného hotela J. súpisné číslo XXX na parcele KN-C č. XXXX/X, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre okres S., obec W. J., katastrálne územie W. J. za účelom ubytovania sa u žalobcu, pričom žalovaný je povinný zdržať sa poskytovania služby ubytovania týmto hosťom v čase, počas ktorého mali byť podľa vykonanej rezervácie ubytovaní v byte žalobcu č. 1, 2. poschodie v budove rozostavaného hotela J. súpisné číslo XXX na parcele KN-C č. XXXX/X, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre okres S., obec W. J., katastrálne územie W. J., ktorý byt je možné využívať ako dvojspáľňový apartmán č. XXX alebo jednospáľňový apartmán č. XXX a izbu č. XXX.

11. Odvolací súd posúdil odvolanie žalobcu ako nedôvodné. V rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd použil rovnakú argumentáciu ako vo svojom predchádzajúcom uznesení zo dňa 29. januára 2018, č. k. 4Cob/9/2018- 178. Okrem iného odvolací súd zdôraznil, že je povinnosťou žalobcu v návrhu na nariadenie takéhoto neodkladného opatrenia osvedčiť jeho dôvodnosť. Tvrdenie žalobcu, že mu žalovaný preberá hostí, aj keď sa dostavili na recepciu v predmetnej budove na základe rezervácie, ktorú uskutočnili vo vzťahu k žalobcovi a k jeho apartmánovým bytom, nebolo podľa odvolacieho súdu postačujúce. Odvolací súd bol toho názoru, že žalobca v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia navrhuje uložiť takú povinnosť žalovanému, ktorú ani nepreukázal, a to že

žalovaný preberá hostí žalobcovi tým, že ich láka do svojich apartmánov, čím poškodzuje žalobcu v očiach jednotlivých hostí. Pokiaľ by žalobca chcel dosiahnuť uloženie takejto povinnosti žalovanému, musel by podľa odvolacieho súdu preukázať, že žalovaný koná na jeho úkor. Rovnako odvolací súd zdôraznil, že podanie takéhoto návrhu vo veci samej, by bolo predmetom dokazovania. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia takýto postup súdu nie je možný.

12. S prihliadnutím na potrebu rozsiahleho dokazovania v danom prípade odvolací súd upozornil, že súd pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia dokazovanie nevykonáva a už vôbec v uvedenom rozsahu, ktoré by malo za následok oddialenie rozhodnutia o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a tým aj zmarenie celého zákonného inštitútu neodkladného (rýchleho) opatrenia o preukázateľne narušených právach žalobcu a žalovaného. V rámci zhrnutia odvolací súd skonštatoval, že žalobca akútnu potrebu zásahu do práv žalovaného nepreukázal a rovnako ani to, že žalovaný koná na úkor žalobcu. V konaní bolo preukázané len to, že žalovaný vlastní ďalšie apartmány v predmetnom apartmánovom dome a prevádzkuje činnosť recepcie na základe zmluvy o výkone správy aj pre iných vlastníkov apartmánov v tomto bytovom dome.

13. Okrem iného odvolací súd poukázal na to, že sa žalobca domáha ochrany voči žalovanému v súvislosti s bytom č. XXX a č. XXX, a to napriek tomu, že byt č. XXX nie je predmetom zmluvy o výkone správy. Podľa odvolacieho súdu žalobca v konaní neuviedol, z akého dôvodu sa voči žalovanému domáha aj plnenia si určitých povinností alebo zdržania sa konania žalovaného vo vzťahu k bytu č. XXX. Rozdelenie bytov v bytovom dome tak, že byt č. XXX má viac vchodov, nemôže podľa názoru odvolacieho súdu znamenať to, že žalovaný má povinnosť poskytovať služby recepcie aj vo vzťahu k bytu č. XXX, alebo zdržať sa určitého konania vo vzťahu k tomuto bytu, ak ani ako správca nemá k tomuto bytu žiaden právny vzťah.

14. Vzhľadom na jednotlivé vyjadrenia žalobcu a žalovaného odvolací súd uzavrel, že bez konania o veci samej, v ktorom by došlo vykonaniu náležitého dokazovania, a tým pádom k zisteniu skutočného rozsahu konania alebo nekonania žalovaného v rozpore so zmluvou o výkone správy, nemôže súd vydať rozhodnutie vo vzťahu k žalovanému o jemu uloženej povinnosti zdržať sa konania voči žalobcovi, len na základe tvrdenia žalobcu v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

15. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne napadnutým výrokom VI. o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti, o povinnosti žalovaného zdržať sa vo vzťahu k hosťom žalobcu konania, ktoré presahuje povinnosti uvedené v petite I. návrhu a tiež zdržať sa preberania hostí žalobcovi, t. j. poskytovať službu ubytovania hosťom, ktorí sa dostavili na recepciu v budove rozostavaného hotela J. súpisné číslo XXX na parcele KN-C č. XXXX/X, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre okres S., obec W. J., katastrálne územie W. J. za účelom ubytovania sa u žalobcu, pričom žalovaný je povinný zdržať sa poskytovania služby ubytovania týmto hosťom v čase, počas ktorého mali byť podľa vykonanej rezervácie ubytovaní v byte žalobcu č. 1, 2. poschodie v budove rozostavaného hotela J. súpisné číslo XXX na parcele KN-C č. XXXX/X, ktorý je zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre okres S., obec W. J., katastrálne územie W. J., ktorý byt je možné užívať ako dvojpáľňový apartmán č. XXX alebo jednospáľňový apartmán č. XXX a izbu č. XXX.

16. Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podanie dovolania žalobca odôvodnil ust. § 420 písm. e/ C. s. p., podľa ktorého rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd a ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého mu odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. V rámci podaného dovolania žalobca namietol nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočívajúci predovšetkým v tom, že odvolací súd rozhodol o podanom odvolaní žalobcu až cca 1,5 roka neskôr ako o odvolaní žalovaného, ktoré odvolania boli podané proti tomu istému rozhodnutiu a boli

súdu prvej inštancie doručené približne v rovnakom čase (odvolanie žalobcu dňa 18.08.2017, odvolanie žalovaného dňa 17.08.2017). Dovolateľ zastáva názor, že dlhý časový odstup medzi rozhodnutiami o jednotlivých odvolaniach vylučovalo, aby odvolací súd v neskoršom napadnutom rozhodnutí rozhodol v prospech žalobcu, keď už vydal skoršie rozhodnutie o odvolaní žalovaného. Uvedený postup konajúcich súdov mal podľa dovolateľa za následok vznik prietáhov v konaní a porušenie zásady o rovnosti strán v prospech žalovaného. V rámci dovolania dovolateľ tiež poukázal na to, že odvolací súd rozhodoval o jednotlivých odvolaniach v rozdielne zložených senátoch, čím bol podľa jeho názoru naplnený dovolací dôvod obsiahnutý v ust. § 420 písm. e/ C. s. p.

18. V dovolaní žalobca trval na tom, že žalovaný porušoval svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o výkone správy, čím zasahoval aj do hospodárskej súťaže medzi ním a žalobcom, kedy obaja poskytujú službu dočasného ubytovania v budove, v ktorej žalovaný navyše vykonáva správu bytového domu v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z.

19. Dovolateľ rovnako namietol správnosť právneho posúdenia odvolacím súdom v tom, že strany nie sú súťažiteľmi v rámci hospodárskej súťaže, nakoľko ich vzťah spadá pod zákon č. 182/1993 Z. z., kde žalovaný je správcom v budove, v ktorej má žalobca byť. K uvedenému dovolateľ uviedol, že v zmluve o výkone správy boli dohodnuté aj také povinnosti žalovaného ako správcu, ktoré išli nad rámec zákona č. 182/1993 Z. z., a to napr. poskytovanie služieb recepcie, ktoré sú pri poskytovaní služby krátkodobého ubytovania veľmi dôležité. Neposkytovanie týchto služieb, resp. ich poskytovanie len v obmedzenom rozsahu, žalovaným malo podľa dovolateľa zásadný vplyv pri súťaži strán v súvislosti s poskytovaním služieb krátkodobého ubytovania.

20. Dovolateľ vyjadril svoj nesúhlas aj so záverom odvolacieho súdu týkajúcim sa ochrany k bytu č. XXX a XXX, ktorej sa žalobca domáha aj keď byt č. XXX nie je predmetom zmluvy o výkone správy. V tejto súvislosti má dovolateľ za to, že odvolací súd nezohľadnil rozsiahlu argumentáciu a dôkazy predložené žalobcom ohľadom osobitej vlastnosti bytu č. 1, 2. p., ktorý môže byť používaný buď ako dvojspáľňový apartmán č. XXX alebo jednospáľňový apartmán č. XXX a izba č. XXX.

21. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný a navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť s prihliadnutím na absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v rámci dovolacieho konania. Žalovaný vyjadril svoj nesúhlas s dovolateľom namietaným ohľadom nesprávneho procesného postupu konajúcich súdov a poukázal pri tom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. novembra 2019, sp. zn. 2Obdo/70/2019. Námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho zloženia senátov odvolacieho súdu považuje žalovaný za neopodstatnenú. So závermi odvolacieho súdu sa žalovaný v plnom rozsahu stotožnil a uviedol, že dôvody napadnutého rozhodnutia boli odvolacím súdom jasne a zreteľne pomenované, a to konkrétne v neunesení dôkazného bremena žalobcom v spojení s osvedčením skutočností obsiahnutých v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Podľa žalovaného dovolací súd nie je ďalším odvolacím súdom v konaní, a preto sa argumentami žalobcu nemôže zaoberať.

22. Okrem iného žalovaný zdôraznil, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nie je rozhodnutím vo veci samej alebo rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, čím nie je daná prípustnosť dovolania žalobcu podľa ust. § 420 C. s. p. Nakoľko Najvyšší súd SR už ako dovolací súd rozhodoval v danej veci v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2Obdo/70/2019, žalovaný namietol existenciu prekážky právoplatne rozhodnutej veci. V ďalšom žalovaný uviedol splnenie podmienok pre postup dovolacieho súdu podľa ust. § 452 ods. 1, 2 C. s. p. vo vzťahu k právnomu zástupcovi žalobcu. V závere žalovaný skonštatoval zmatečnosť predmetného dovolania, a preto navrhol, aby došlo zo strany dovolacieho súdu k jeho odmietnutiu a boli mu priznané trovy dovolacieho konania.

23. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril dovolateľ, ktorý zdôraznil, že je osobou, na ktorú bolo vlastnícke právo k bytom prevedené, čím sa stal novým vlastníkom bytov a právne úkony uskutočnené predchádzajúcim vlastníkom ho zaväzujú, čím je daná jeho aktívna vecná legitímácia. Vzhľadom na to, že žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. novembra 2019, sp. zn. 2Obdo/70/2019, dovolateľ vyjadril svoj nesúhlas so závermi v ňom obsiahnutými.

24. Tým, že odvolací súd nerozhodol o oboch podaných odvolaniach jedným rozhodnutím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa dovolateľa Najvyšší súd SR vydaním uznesenia zo dňa 28. novembra 2019, sp. zn. 2Obdo/70/2019, ktorým rozhodol len o dovolaní žalobcu zo dňa 13.04.2018 a nerozhodol zároveň o dovolaní žalobcu zo dňa 04.11.2019, napriek tomu, že bol žalobcom informovaný o jeho dovolaní zo dňa 04.11.2019 podaním zo dňa 19.11.2019 (č. l. 349 spisu) sa uvedený stav iba prehĺbil.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [ust. § zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

26. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

27. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

28. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

30. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 C. s. p., dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

31. Rozhodnutím vo veci samej je meritórne rozhodnutie. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Rozhodnutie vo veci samej je preto také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany uplatnili. Charakteristickým znakom pre rozhodnutie vo veci samej je, že zakladá prekážku veci

rozhodnutej (§ 230 C. s. p.), na rozdiel od rozhodnutia nemeritórneho, ktoré takéto účinky nemá.

32. Rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, môžu byť rozhodnutiami vo veci samej alebo aj procesné rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, ale neriešia vec samu, vec sama nebola prejednaná (napr. zastavenie konania pre neexistenciu procesných podmienok; pre späťvzatie žaloby, odvolania; pre neodstránenie vád podania; odmietnutie podania; odmietnutie odvolania a pod.).

33. Pri skúmaní prípustnosti dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal z toho, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vydané v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) považoval za kľúčový aspekt pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

34. Dovolací súd preto v preskúmvanej veci zisťoval, či uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku VI. o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v prevyšujúcej časti, napadnuté dovolaním, je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. e/ a f/ C. s. p. V danej súvislosti Najvyšší súd SR upriamuje pozornosť na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 19. júna 2018, sp. zn. 4Obdo/66/2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 11. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/157/2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2019, sp. zn. 5Cdo/154/2018 a tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 14. júna 2017, sp. zn. 8Cdo/83/2017).

35. Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 C. s. p. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19. júna 2018, sp. zn. 4Obdo/66/2017) len vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej. Pri neodkladných opatreniach nekonzumujúcich vec samu (vo vzťahu k vylúčeniu prípustnosti dovolania) zohľadňuje, že ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonodarca tu nepochybne zohľadnil, že procesné nesprávnosti súdov, ku ktorým pri tom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/157/2017). K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí zo dňa 14. júna 2017, sp. zn. 8Cdo/83/2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taktiež v uznesení zo dňa 11. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/157/2017, dovolací súd vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba.

36. Podľa ust. § 336 ods. 1 C. s. p., ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania, môže vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Súd túto povinnosť neuloží najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. V predmetnej veci sa nejedná ani o jeden z vyššie uvedených prípadov.

37. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že súd prvej inštancie výkonom VI. rozhodol, že v prevyšujúcej časti návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie preto vyplýva, že v danom prípade neodkladné opatrenie nariadené v napadnutej časti (výrok VI. rozhodnutia súdu prvej inštancie) nebolo, nakoľko sa podľa súdu prvej inštancie jednalo o neprimeraný zásah do práv žalovaného (napr. na právo na podnikanie podľa čl.35 Ústavy SR), pretože žalovaný je tiež vlastníkom bytov (apartmánov) v budove ako žalobca a rovnako

poskytuje krátkodobé ubytovanie. Výber ubytovania podľa súdu prvej inštancie predstavuje voľbu spotrebiteľa, resp. hosťa, ktoré nemôže byť na ťarchu žalovanému. Okrem iného súd prvej inštancie bol toho názoru, že sa návrh žalobcu v tejto časti netýka povinností žalovaného vyplývajúcich zo zmluvy o výkone správy.

38. Odvolací súd toto rozhodnutie súdu prvej inštancie napadnutým uznesením potvrdil. V rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd zdôraznil, že žalobca v návrhu na nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia neosvedčil jeho dôvodnosť. Odvolací súd nemal za preukázané preberanie hostí žalobcu žalovaným tak, že ich láka do svojich apartmánov, čím malo dôjsť k poškodzovaniu žalobcu v očiach jednotlivých hostí. Uloženie povinnosti žalovanému, ktorej sa žalobca podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáhal, si podľa odvolacieho súdu vyžadovalo rozsiahle dokazovanie, ktorého vykonanie s prihliadnutím sa samotný inštitút neodkladného opatrenia nie je možné. Z uvedeného dôvodu odvolací súd jednoznačne uviedol, že podanie takéhoto návrhu vo veci samej by bolo predmetom dokazovania, avšak v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia takýto postup nie je možný. V rámci zhrnutia odvolací súd skonštatoval, že žalobca akútnu potrebu zásahu do práv žalovaného nepreukázal a rovnako ani to, že žalovaný koná na úkor žalobcu.

39. Dovolací súd zastáva názor, že uvedeným neodkladným opatrením nebolo možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. Vzhľadom na predmet konania a cieľ sledovaný žalobcom dovolací súd konštatuje, že nevyhnutná potreba rozsiahleho dokazovania je v danom prípade možná len v rámci konania vo veci samej, a nie v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Na základe uvedeného napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v zodpovedajúcej časti, podľa dovolacieho súdu nekonzumovalo vec samu, a preto nemá povahu rozhodnutia vo veci samej a rovnako nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

40. Na doplnenie dovolací súd uvádza, že napriek pochybeniu súdu prvej inštancie tým, že odvolanie žalobcu nebolo odvolaciu súdu predložené na rozhodnutie spolu s odvolaním žalovaného, v dôsledku čoho odvolací súd o podaných odvolaniach rozhodoval samostatnými rozhodnutiami, ktoré obidve boli napadnuté samostatnými dovolaniami žalobcu, nemohol dovolací súd o podaných dovolaniach rozhodovať jediným rozhodnutím, a to s poukazom na ust. § 443 C. s. p.

41. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu z ust. § 420 písm. e/ a f/ C. s. p. nevyplýva, dovolací súd jeho procesne neprípustné dovolanie podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

42. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

43. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.